Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 92/16
V Luxemburgu 8. septembra 2016

Rozsudok vo veci C-160/15
GS Media BV/Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker

Vloženie hypertextového odkazu na diela, ktoré sú chránené autorským právom, na internetovú stránku a ktoré sú zverejnené bez súhlasu autora na inej internetovej stránke, nie je „verejný prenos“, ak osoba, ktorá tento odkaz vložila, nekonala s cieľom dosiahnutia zisku a konala bez toho, aby vedela o nezákonnosti zverejnenia týchto diel

Naopak, ak sú tieto hypertextové odkazy poskytnuté s cieľom dosiahnutia zisku, musí sa vychádzať z domnienky vedomosti o nezákonnej povahe zverejnenia na inej internetovej stránke

GS Media prevádzkuje internetovú stránku GeenStijl, na ktorej sa podľa informácií uvádzaných touto stránkou nachádzajú „novinky, škandalózne odhalenia a investigatívna žurnalistika k zábavným témam a vo výsmešnom podtóne“ a ktorá je jednou z desiatich najnavštevovanejších internetových stránok v oblasti aktualít v Holandsku. V roku 2011 GS Media zverejnila článok a hypertextový odkaz, ktorý čitateľov odkazoval na austrálsku internetovú stránku, na ktorej boli sprístupnené fotografie pani Dekkerovej. Tieto fotografie boli zverejnené na austrálskej internetovej stránke bez súhlasu spoločnosti Sanoma, vydavateľstva mesačníka Playboy, ktorá je nositeľkou autorských práv na predmetné fotografie. Napriek výzvam spoločnosti Sanoma, GS Media odmietla odstrániť daný hypertextový odkaz. Keď austrálska internetová stránka na žiadosť spoločnosti Sanoma odstránila fotografie, GeenStijl zverejnila nový článok, ktorý tiež obsahoval hypertextový odkaz na inú internetovú stránku, na ktorej bolo možné vidieť predmetné fotografie. Aj táto posledná uvedená internetová stránka vyhovela žiadosti spoločnosti Sanoma, aby odstránila fotografie. Užívatelia internetu navštevujúci fórum internetovej stránky GeenStijl potom vložili nové odkazy na ďalšie internetové stránky, kde bolo možné si fotografie prehliadať.

Podľa spoločnosti Sanoma GS Media porušila autorské práva. Podala kasačný opravný prostriedok na Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd, Holandsko), ktorý v tejto veci položil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku. Podľa smernice Únie akýkoľvek verejný prenos diel totiž musí byť odsúhlasený nositeľom autorských práv.[1] Hoge Raad však poukazuje na skutočnosť, že internet je preplnený dielami, na zverejnenie ktorých nedal nositeľ autorských práv súhlas. Pre správcu internetovej stránky nie je vždy ľahké zistiť, či autor dal svoj súhlas.

Súdny dvor vo svojom dnešnom rozsudku konštatuje, že podľa predmetnej smernice členské štáty majú povinnosť dohliadať nad tým, aby autori mali výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos svojich diel. Zároveň cieľom tejto smernice je zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi záujmami nositeľov autorských práv na jednej strane a ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, najmä ich slobody prejavu a práva na informácie, ako aj ochranou všeobecného záujmu na druhej strane.

Súdny dvor pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej pojem „verejný prenos“ vyžaduje individuálne posúdenie, ktoré musí zohľadňovať viacero dodatočných kritérií. Medzi týmito kritériami sa hlavne nachádza po prvé vedomá povaha konania. Používateľ teda uskutočňuje prenos, ak s plným vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k chránenému dielu. Po druhé pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahŕňa pomerne vysoký počet osôb. Po tretie je relevantná odplatná povaha verejného prenosu.

[1] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

Súdny dvor spresňuje, že jeho skoršia judikatúra[2] sa týkala len vloženia hypertextových odkazov na diela, ktoré boli voľne dostupné na inej internetovej stránke so súhlasom nositeľa práva a že nemožno z tejto judikatúry vyvodiť, že by vloženie takýchto odkazov v zásade bolo možné vylúčiť z pojmu „verejný prenos“, ak predmetné diela boli zverejnené na inej internetovej stránke bez súhlasu nositeľa autorských práv.

Pokiaľ ide o poslednú uvedenú hypotézu, Súdny dvor zdôrazňuje, že internet má skutočne dôležitý vplyv na slobodu prejavu a právo na informácie, a že hypertextové odkazy prispievajú k jeho riadnemu fungovaniu, ako aj výmene názorov a informácií. Navyše pripúšťa, že sa môže zdať zložitým, najmä pre jednotlivcov, ktorí chcú vložiť takéto odkazy, overiť si, či ide o chránené diela, a či prípadne nositelia autorských práv k týmto dielam dali súhlas s ich zverejnením na internete.

Vzhľadom na tieto okolnosti Súdny dvor konštatuje, že na účely individuálneho posúdenia toho, či ide o „verejný prenos“, sa musí v prípade, že hypertextový odkaz na dielo, ktoré je voľné dostupné na inej internetovej stránke, vložila osoba bez toho, aby tým chcela dosiahnuť zisk, zohľadniť skutočnosť, že táto osoba nevie, a ani dôvodne nemôže vedieť, že toto dielo bolo zverejnené na internete bez súhlasu nositeľa autorských práv. Táto osoba totiž vo všeobecnosti neposkytuje zákazníkom prístup k nezákonne zverejnenému dielu na internete s tým, že by si plne uvedomovala dôsledky svojho konania.

Ak sa však preukáže, že osoba vedela, alebo mala vedieť, že hypertextový odkaz, ktorý vložila, dáva prístup k nezákonne zverejnenému dielu na internete, napríklad preto, lebo bola na to upozornená nositeľmi autorských práv, treba konštatovať, že poskytnutie tohto odkazu predstavuje „verejný prenos“. Je to tak aj v prípade, ak tento odkaz umožňuje používateľom internetovej stránky obísť obmedzujúce opatrenia prijaté s cieľom obmedziť prístup verejnosti len pre prihlásené osoby.

Okrem toho, ak je hypertextový odkaz vložený na účely dosiahnutia zisku, možno od autora tohto vloženia očakávať, že si urobí náležité overenia, aby sa uistil, že dotknuté dielo nie je nezákonne zverejnené. Možno sa preto domnievať, že toto vloženie bolo urobené s plným vedomím o chránenej povahe uvedeného diela a prípadnej neexistencii súhlasu nositeľa autorských práv so zverejnením na internete. Za týchto okolností a za predpokladu, že by táto domnienka nebola vyvrátená, konanie spočívajúce vo vložení hypertextového odkazu, ktorým sa dá preklikať na nezákonne zverejnené dielo na internete, predstavuje „verejný prenos“.

V prejednávanej veci je nesporné, že GS Media poskytla hypertextové odkazy na súbory obsahujúce fotografie s cieľom dosiahnutia zisku a že Sanoma nedala súhlas na zverejnenie týchto fotografií na internete. Navyše z opisu skutkových okolností, ako vyplýva z rozhodnutia Hoge Raad, zrejme vyplýva, že GS Media vedela o nezákonnosti tohto zverejnenia a nemôže teda vyvrátiť domnienku, že vloženie týchto odkazov bolo urobené s plným vedomím o nezákonnosti tohto zverejnenia. S výhradou, že Hoge Raad náležite overí tieto skutočnosti, GS Media vložením týchto odkazov teda uskutočnila „verejný prenos“.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Úplné znenie rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

[2] Rozsudok z 13. februára 2014, *Svensson a i.* (C-466/12), uznesenie z 21. októbra 2014, *BestWater International* (C-348/13, neuverejnené).